

ČYŘOVSKE HEROLD

LÉTO 1987

8

TÝŘROUSKÝ HEROLD

čtvrtletník pro všechny milovníky
přírody - vodáky, horolezce, turisty,
feřty i různé jiné dálkoplazy; ale
především pro TRAMPY a • TRAMPECH.
Vítáme zaslání příspěvků libovolného
tématu.

Vydává odbočka Týřovské legie.

Toto číslo
má redakční uzávěrku dne:
vychází dne:

Nelíbí se Vám toto
nové číslo
Týřovského Heroldu ?
MÁTE JEDINEČNOU
PŘÍLEŽITOST !!

Avšak vězte, že:

" TÝŘROUSKÝ HEROLD JDE STÁLE NAHORU !
PŘEDSEDNICTVO ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU "

MIROSLAV NEVRLÝ

KARPATSKÉ HRY

2. LÉTNI

HRA NA VONNOU PAMĚŤ

Jsou tři nejkrásnější věci na světě,
ale první z nich je vůně.

/Prorok Mohamed, 7.století po Kristu/

Královská hra, bratříčku, nenarodil-li ses v ní, nenaučíš se jí. Ale máš-li ji, máš ji navždy. Neomylně. Vdechneš vůni, kterou jsi čtvrt století necítil a rázem zazáří staré cesty, dávné dívky, zpráchnivělé sruby, říční břehy. Tak jasně, jako bys je před hodinou opustil. Paměť na vůně je nejjasnější, nejhlubší, nejzvířečtější. Proti vůním jsou jiné vzpomínky, deníky, obrazy, sbírky z cest jen matné a slepé. Ukryty kdesi v hlavě, v té kouli starých vůní, odpočívají pachy všech míst, které jsi prošel, vonné podrobnosti, které jsi už dávno zapomněl a čekají na vítr, který je po desetiletích probudí. Čichej proto ke všemu, utlocitně bratříčku a již nikdy nekrč nos a nevyřkni slovo zápach. Chceš-li, voní všechno, i nejuděsnější smrady jsou vonné. Přivoníš, v chřípí zatrne, až do čela stoupá trnutí, navždy si zapamatuješ.

Na co si v mládí zvykneš, ve stáří ti voní. Králové by měli, lhostejno zda vůní či zápachem, parfémovat všem kojencům a dětem kaše, mléka, šaty hračky. Získali by oddaný národ, celý ul by voněl stejně, miloval by vůni svého vladaře. Čichej ke všemu, bratříčku, nebudeš si pak nic ošklivit, je to důležité. Svět a lidé se ti předestrou do šíře, rozpadnou se na různé vůně. Je dobře, že každý člověk voní jinak nesnesitelné je přehlušování vlastní vůně umělým zápachem. Všichni Američané páchnou stejně, po chemii, jedovatých vodách, které je zbavují jedinečnosti. krásný je eskymácký polibek: muž a žena si k sobě přičichnou. Musí být nádherná a různorodá ta eskymácká vůně, sytá a hustá, když o běloších, nemytých lovcích a zálesácích, říkají, že voní jako kytky, všichni stejně.

Přivoně si ke všemu. Je krásné, jak každá dívka jinak voní. Navždy máš v sobě ukrytou vůni jejích tajných míst, mléčnou vůni tisíců neviditelných vonných zvířátek.

Ale dost již o tom, bruslíš po dalekých tenkých ledech! Zpět k poutnickým hrám! Hra na vůně je pro cesty jako stvořená. Můžeš jí vyvolávat dávné kraje. Zapomněls jak vypadalo Posázaví, když ti bylo devět let? Nevzpomínáš si, jak vyhlížela řeka, marně doluješ v pamě-

ti? Stačí nechat v krabičce od zápalek tři žížaly a po dvou dnech krabičku otevřít. Z těžké, nezaměnitelné vůně /nazývej jí tak, můj utlocitný bratříčku! / vyvstane červencový den před čtyřiceti lety. Náhle víš všechno. Měls červené kalhoty a nad řekou přeletěl bílý pták. Vrbiny se chvěly v proudu, nad hladinu skočila parma, v dálce volali voráři. Bylo ti líto žížal, které marně zhynuly zapomenuty v krabičce a nenaplnily svůj život lepší sarti na háčku udice. Přičichneš a víš všechno: jak byla řeka široká a kameny kluzké. Na druhém břehu kdosi šel. Byl čas oběda a dokvétaly lípy. Vůně dehtu a ryb. Touha stát na plachetnici a plout daleko. Podivuhodné svědectví dávno mrtvých žížal, nezahynuly tehdy zbytečně !

Právou proto na cestách ke všemu, bratříčku, prožiješ lepší život!

Ž I V O T

.....je záležitost kovářů,

z níž se dělá

s v e j í cestu

na ~~železnici~~ s v é h e everestu.

—Petr Martinek, Vlčeňin

Písnička

Ale né, už i tehdy jsme znali písničky. Já ještě nehrál, ale když jel s námi Dan, tak brával kytaru. Šerou třísku - pro upřesnění. To dřevo, který jsem podědil po máti, se totiž ani při nejlepší vůli nedalo zvat kytarou. Bujaře jsme zpívali Ovečku, Archu, Jesseho a Frenkyho. Vůbec nejvíc Brontosaurů. Pořád Brontosaury. Ale občas to nebylo to pravý.

Nadešel můj druhéj vandrovní podzim. Určitě bych o něco přišel, kdybych promeškal jedinej víkend. To jsem z lonska věděl. Září rozkvetlo barvama a mě naplňovaly pocity, který jsem se tenkrát učil teprv rozeznávat a který neumím ani dneska popsat.

Objevujíce báječnej kraj pískovejch drobivejch skal na Severu, šlapali jsme z Blíževedlí podél lesa. Idylka skončenýho léta suše voněla kolem a naše zaprášený boty zpřelamovaly stébla žlutý trávy. Někde vysoko kroužil dravej pták a pozorně prováděl inventuru mělce zoranýho pole. Pepina hrála na foukačku písňe do kroku, za našima bágla se ztrácely další skály a další rodinky borovic a před náma se vysoko kulatilo pěkně oblé bříško Vlhoště.

Najednou se trochu zvednul vítr a rozezvučel struny blízký očesaný chmelnice. Ztichli jsme a naslouchali tomu melancholickému akordu.

Pak se zase ozvala harmonika. Ale jiným nápěvem, teskným, ale přesto krásným, stejným, jako kraj okolo nás, jako sosny, jako slunce, jako nebe...

Cejtil jsem, že se mi těch pár tónů pevně zabydluje v srdci a že je nikdy nezapomenu. Celý kraj zprůzračněl a já viděl podzimy. Vytušil jsem lonskej, letošní, příští - a všecky, co jich ještě čeká. Stály v řadě a větve bez listí chrastily. Přijď. Musíš přijít.

Melodie ztichla a nikdo nepromluvil. Až za chvílku. „Co to bylo?“ zeptal jsem se potichu. „Nic. Písnička,“ odušila Pepča a šli jsme pomalu dál. Ostatní mlčeli.

Na Tisícáku už čekal Dřevař. Přijel sám s kytarou. Na tenhle večer jsme se dohodli už na jaře. Po setmění začal hrát. Pohladil struny a já hned ten nápěv poznal. Byla to ona písnička.

Když nad pasekou vzlétne hejno vran...

Trhač

REDAKCE REDAKCE

Milí čtenáři,

dovolte mi těch zrovna asi ne málo následujících stránek uvést několika slovy.

Když jsem se před několika lety poprvé dostal k některým číslům současných trampských časopisů /nyní bychom asi řekli "k dílům konkurence"/, překvapila mne tam mile následující věc: byla to existence něčeho, co by se v podstatě asi dalo nazvat polemikou či diskusí. Na stránkách toho či onoho časopisu se střídaly názory mnoha čtenářů, často se asi i navzájem znajících. Předmětem diskuse bývá cokoli, přirozeně od názorů na úroveň časopisu přes Trapsavce třeba až po oblíbené téma "kdo je a kdo není správný tramp".

Po vyjití několika čísel Heroldu nám došlo, že si o podobných příspěvcích, resp. názorech můžeme pouze nechat zdát. Napsal-li nám někdo nějaký svůj názor dozadu do časopisu, pak to bylo většinou ve stylu: "Je to bezva, dělejte to dál. Čau" a podepsán on či ona či oni. Neboli jakoby nenapsal vůbec nic. /Těm několika světlým výjímám, kteří se vyjádřili obsírněji, se tímto omlouvám se slovy, že potvrzují pravidlo./

A tak jsme se v redakci dohodli, že uděláme tak trochu heč, když už se asi nikdy nedovíme, co si myslí o časopisu čtenáři, tak ať se alespoň dozví, co si myslí o Heroldu sama redakce. Z redakční schůzky jsme se rozešli s tím, že každý z nás napíše tak nějak to hlavní, co si o Heroldu myslí a otisknout to tak, aby bylo jasné, čím je co názor.

No a než jsme to stačili dát dohromady, přinese Dýna "stránku názorů" z právě se mu vrátivšího TH č.6 se slovy "Hele, to je něco." K těm názorům z Dýnovy trasy by asi bylo hloupostí se nějak vyjadřovat či zaujímat v časopise nějaké obhajující stanovisko. Přestože pro redakci a speciálně pro mne nejsou příliš lichotivé. A tím spíš mají většinou. Osobně dám přednost tomu, aby si každý čtenář utvořil svůj názor a bude-li cítit potřebu, třeba jej i nějak projevil.

No a ještě pro formu je třeba uvést, že všechny názory vznikaly nezávisle na sobě, ve stejnou dobu, pouze Dýnův již pod vlivem navracené šestky.

Vyjádření pro redakci TH /přetištěna podstatná část dopisu/ z vojny/

AROJ REDAKCE !

TH je dobrý časopis a to, že jsem jeho /t.č.žel nefunkční/ redaktor tento názor, řekl bych základní, neovlivnilo. Pokud má někdo úplně zásadní námitky proti němu, myslím, že by měl hledat chybu u sebe. Až budeme vydávat "literární extrémistickou revue", bude tam prostor pro veškeré laborace se slovy a jiné extravagantní slohová zpotvoření ... Ale je-li TH časopis trampský, je třeba ho jako takový brát, přes určitá omezení, která z toho plynou. A tato omezení mi nevadí, já totiž také nečekám třeba v "Říši hvězd" článek o obuvnictví ve Slezku 1900 - 1905 či podobně. Myslím, že si někteří čtenáři TH myslí, že redakce je povinna plnit časopis bez ladu a skludu vším pozoruhodným /či dle

nich pozoruhodným/. Toto trampské "omezení" dává naopak TH střechu, cíl a ducha. Každý předem tuší, na co se spolehnout - že chce-li číst trampský list, najde ho v TH ... Tolik k linii celkově.

K otázkám technickým: řekl bych, že v rozsahu možností, které má podobná akce k dispozici, je TH na možné špičce. Vyhovuje mi jak úroveň graficko-výtvarná, perioda i způsob distribuce. V současných podmínkách není možno podstatně TH zdokonalit, snad jen bych byl rád, kdyby bylo víc "vložených" fotek, i mimo "ilustrace" k článkům. Klidně by na nich mohli /a měli!/ být i lidé, nehrozí zde, jde-li o hezkou fotku, problémy vytykané Cimburou. Vždyť i tramping dělají lidí, nevzdáváme spec. časopis krajinářské fotografie! /Dalík ví, jak to myslím/. Pocho-pitelně, abych učinil zadost Davymu, jistě by se mohla /a měla!/ zdokonalit vazba.

Nejtěžší je komentovat obsah TH. Tam lze zlepšit mnohé a nejnadějnější cestu vidím v rozšíření okruhu psavců. Nové povídky, písně, básně jsou našimi /bájnými/ zdroji. Klasiky smíme použít pouze pro zpestření, protože jde o naš časopis a tamto už leckdo zná. Povídky stále od nás by jednotlivá čísla dost připodobnila, každý má svůj zaběhlý sloh /viz Remarque/ a může při stálém opakování unavovat. Cimburou řepané problémy "lokál-patriotismu" TH, myslím, vymizí brzy samy na ubytě

Tak tedy "resumé" : TH má dobrý start, je třeba onen trend pestrosti, ale i námětové hlavní linie, udržet. Neustupovat těm, kdo hledají chyby na trampingu, ale vyslechnout kritiku TH od těch, kterým je opravdu určen ... /to je důležité!/ Technicky O.K., neslevujte v požadavcích na fotky /škrábance, fousy, ostrost ...!/

AHOJ ! Trhač T.L. 670

Co je pro mě TH?

Doba strávená tím co napsat, aby to bylo co nejlepší. Doba strávená jeho přípravou a distribucí. Doba, kdy váhám zda činím dobře a kdy hodnotím názory na TH /a je jich věru málo/.

Čím je pro mě TH?

Otázkou cti. Skutkem, kterým se můžu prokázat, ale kterým můžu být i zahanben. Jednou z mnoha věcí, na které musím myslet.

Čím jsou pro mě čtenáři?

Lidmi, kteří mě mají hodnotit. Lidmi, kteří mě mohou utvářet. Lidmi, kteří se jeví více méně pasivně.

Dalík

Máme tu značnou nevýhodu, že nám chybí pravidelný kontakt s "gró trampských psavců" současnosti, ba řekl bych vůbec kontakt se širší nynější činnou trampskou veřejností. A to se zákonitě projevilo ve dvou důsledcích:

Za prve přílišnou osobností TH. Tato doba, kdy Herold mohl "vychutnat" pouze čtenář znalý autorů a jejich okolí, je už doufejme alespoň částečně za námi.

No a za druhé se to projevilo katastrofálním nedostatkem příspěvků, které by odpovídaly našim představám. Zaručeně netrváme na "trampskosti" všech příspěvků, ale z požadavků slohového zpracování dle našich představ asi nebudeme chtít slevit.

Na počtu příspěvků má nesporně vliv i to, že při "zasílání" TH pamatujeme na všechny své známé, často lidi nejezdící ven a z drtivé většiny "nepsavce". Proto si myslím, že kdyby se Herold dostal mezi lidi

kolem Trapsavce, šlo by mu to jediné k duhu. Vyskytly se poslední dobou názory, že "Herold je pořád stejnej". Někteří šli ještě dál, když řekli, že je stejnej z toho důvodu, že Trhač i já píšeme pořád stejně. S gustem bych byl pro nedat do dalšího čísla ani jednu Trhačovu či svou povídku, bude-li dostatek jiných příspěvků /tím nechci alespoň za sebe říct, že píšu jen proto "aby bylo něco do TH"!/. Je taky otázka, zda ona "stejnost" je fádni stereotypností TH či jeho určitou osobní tvář.

Co bych přál Heroldu do dalšího období? Aby byl časopisem se vším všudy - reportážemi, seriálem, fejetony, zprávami, povídkami, básněmi, fotkami atd. Aby nedegradoval na sborník prací poslaných do Trapsavce.

V čem vidím minus své je to, že alespoň mně chybí ta pravá "novinářská drzost", kterou by každý redaktor měl mít. Nemám prostě odvalu a asi ani chuť navštívit klasiky trampské tvořivosti, prozy, poezie, hudby /a zase nemusí jít pouze o lidi, mající uzký vztah ke trampingu, prostě ony lidi, kteří vlastně dávají v posledních letech osobitou tvář čs.trampingu a vztahu k přírodě vůbec. No a snažit se je nějakým způsobem pumpnout o příspěvek či alespoň je "zinterwievovat. Na druhou stranu si někdy říkám, že je to dobře, ať je TH takovej, jaký ho dokáže či nedokáže udělat ta dnešní generace. To samé platilo před dvaceti lety na generaci dnešních "tatíků".

Davy

Ano, proč? Proč vlastně TH děláme?

Abych to shrnul za vlastní osobu. Mám spoustu jiných možností na mnohem profesionálnější úrovni, jak realizovat své názory a potřebu tvořit. On to opravdu není problém si říci ahoj a z redakce odejít nebo redakci rozpustit.

Je tu totiž tato otázka proč a pro koho Herold děláme. Pro sebe? Kdybych zjistil, že se tak stalo, tak bych osobně na Heroldu okamžitě přestal dělat. Dělat číslo jenom aby vyšlo, jen na oko že se něco dělá, to by se mi opravdu nechtělo.

Osobně jsem tedy hrozně rád a děkuji za ohlasy čtenářů, kteří poprvé v šestém čísle provedli nějakou polemiku na TH. Kritika, ať už je jakákoli, je vždy plodná.

Chtěl bych tedy upřesnit a poopravit toto: já osobně jsem prozatím nedostal žádný příspěvek od čtenářů s tím, že by ho rádi uveřejnili. Nelze přecpí očekávat, že redaktoři budou obcházet čtenáře a budou je prosit, ať něco do Heroldu napíší.

Takže nejsou žádné hromady příspěvků "které neuveřejňujeme, protože tam mermomocí chceme nacpat "své bláboly"". Ty příspěvky, které přicházejí, otiskujeme /samozřejmě po upravě hrubek a stylistických chyb/.

Takže to je všechno. TH bude takový, jaký si ho uděláme /a uděláte/.

Dýňa

Dája se zcela /prý/ ztotožnila s názory Trhače, takže její absence zde je omluvena.

Toť tedy VŠE /nikoli Vysoká škola ekonomická!/ stran názorů redakce a dejme zde prostor čtenářům:

"... redakce TH si stýská, že POUTNÍK je pestří. Proč tedy TH neuveřejňuje rozmanité články svých čtenářů, které jsou a které mají

veskrze i vyšší kvalitu, než některé články členů redakce /i s tématem Kamarádi, potkáme se na Cestě/.

Dan

Dominantní dojem, čišící z časopisu:

1/ Někde existuje nějaký Davy a Trhač a jsou úplně bezvadný, jsou to trampové a to je dobře /soudě z frekvence, v jaké se obě jména objevují a v jakých souvislostech jsou užívána/. Zejména články Davyho, obsahující uvahy na libovolná témata, jsou zmatené, protiřečí si, jsou nevyzrálé. Nelogičnost uvah a současná generalizace autora budí odrazující dojmy.

2/ Kdo není "krásný blázen" - tramp - je nudný patron ap.!? /k článku Mikiho/. Byli snad např. Suchý, Werich atd. nudní patroni !? "Trampství" není patentem na správnost životního stylu. Záměna této záliby za vyhraněný životní názor je důsledkem omezenosti, vyplývající z oné "Svaté Blbosti". Život je poněkud bohatší a různorodější, než soudí třeba i "svatí" autoři.

3/ Úroveň příspěvků je zase horší. Nemohu si pomoci, 90% příspěvků si "cucáte z prstu". Postrádám hlubší myšlenky.

Nashledanou na Cestě !

Billíček

Poznámka Tuřina - nejzávažnější ovšem je, když nevyzrálí lidé kritizují nevyzrálé lidi.

Billíčku, obávám se, že s Mikiho pojednání nepochopil tak, jak bylo /dle mého názoru/ míněno. Podle mě je to právě o tom, že Werich, Suchý atd. byli "krásní blázni" a trampování ve vyhraněné podobě není zdaleka to podstatné a rozhodující. Ale dokáže být přínosem na Cestě svým specifickým způsobem právě tak, jako cokoli jiného, z čeho tu hodnotu člověk dokáže vytěžit. Podstatné je chtít vůbec hledět. Miki se neupsal trampingu, ale ZEMI TŘI SLUNCI a DIVNEJCH PTAKU, což může, ale nemusí být totéž. Nebo to není jenom to. Takže s ním - přes své odmítání - souhlasíš.

Kan

00000000000000

Tot k názorům redakce i čtenářů vše a osobně se domnívám, že bude-li tato či jiná diskuse pokračovat, bude to jediné ku prospěchu věci.

TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ jako vždy nakonec: pokud jsme se výše uvedených čtenářů dotkli zveřejněním jejich názorů, tímto se jim omlouváme. Máme však za to, že pokud svůj názor vyjádřili v časopise, který projde mnoha rukama, zřejmě se s ním nijak netají.

Připravil

Davy

P.T.pánům hudebníkům i váženým zpěvákům
doporučuji svůj nový epochální vynález
- FONOGRAF -

Tisíce děkovných dopisů !!!
Zaznamenává hudbu i lidský hlas na kou-
selný váleček. Epochální vynález !!!

Dodává firma

T.A.Edison a spol.

USMĚJ SE, JARO

at' v kalužích se třpytí modré nebe,
at' nikdy nikdo nebere nám Tebe.
at' rána jsou plná hukotu včel,
at' vzduchem místo prachu létá pel.

At' můžem žít a milovat,

Usměj se

At' vyjde slunce.

Údolí

Jednoho dne nás naše zlatokopecké putování přivedlo do hlubokého krásného údolí. Bylo vyhloubeno divokou říčkou, která po staletí odplavovala zdejší tvrdou a bohatou horninu, aby jí odnesla a uložila do nížin. Tak zde vzniklo kouzelné údolí, sevřené strmými skalnatými svahy, oplývající zřejmě množstvím zvěře a snad i zlatem. Vypadalo to zde opravdu nadějně a proto jsem se svým partákem popadli velké rýžovací pánve a vstoupili do proudu říčky.

Nabrah jsem první vzorek a promačkal a rozmělnil hrudky jílovité hlíny. V pánvi jsem vzorek párkrát propral a odplavil kal. krouživými pohyby jsem začal odplavovat nejlehčí složky usazenin. Dan dělal to samé a nad údolím se vznášelo ticho, doslova jako před bouří. Rejžování z prvního vzorku se blížilo ke konci, když Dan náhle vítězně vykřikl. Spatřil jsem ho, jak vyděšeně zírá do pánve a není schopen pohybu. Rozeběhl jsem se k němu, ale pod vodou jsem zakopl o nějaký kámen a plácl sebou do ledové vody. Moje rejžovací pánev mi vylétla z ruky a dopadla přede mne. V proudu se naklonila a voda z ní odplavila velkou část usazenin. A tam, ve středu pánve, se zatřpytily sluneční paprsky a naplnily pánev žlutavým odleskem, který kolem sebe šířil keříček zlata, lesknoucí se uprostřed tohoto divadla. Již jsem věděl, na co Dan tak vyjeveně koukal do své pánve, již jsem tušil jaký ohromný nález jsme udělali, ale ještě jsem si nedokázal uvědomit, co to bude pro nás znamenat a jaké to bude mít následky. V tom okamžiku bylo jasné, že se z nás rázem stali velmi bohatí lidé a připadalo nám, že zvyknout si na to je tak snadné.

Nyní však bylo nutné vrátit se k praktickým záležitostem. Tábor jsme postavili na břehu říčky, co nejbližše naleziště.

Nastaly dny plné dřiny a odříkání. Od rána do večera jsme se máchali ve studené vodě, která byla v místech mírnějšího proudu již pokryta ledem, ale výsledek stál za to. Často jsme vybíhali na břeh, abychom znečitlivělá zápěstí rozehráli nad ohněm a dali odpočinout pažím, které často po manipulaci s těžkou pánví napadala křeč. Potom jsme se opět vrhali do proudu, abychom znovu a znovu zuřivě nabírali plné pánve usazenin a potom vypírali zlaté bohatství a ukládali ho do nabitých kožených váček rozvěšených u opasku.

Bylo také nutno myslet na obživu a proto jsme se s Danem střídavě vydávali na lov do okolních lesů. Když ráno člověk odcházel s puškou na lov, snažil se být úspěšný co nejdříve, aby se mohl rychle vrátit ke své pánvi a hladově plnit své váčky zlatem.

Jednoho večera po celodenní dřině jsme polehávali na svých lůžkách pokrytých suchým mechem a potěžkávali svůj narejžovaný majetek, když mě přepadla obava.

"Jak se rozdělíme", zeptal jsem se. Bylo totiž zřejmé, že Dan čistou náhodou připadl na lepší naleziště a díky tomu měl teď zlata téměř dvakrát více než já. Teď se na mě podivně podíval a potom se zahleděl na svůj kožený vak, který držel v ruce.

"To, co jsi si nahrabal je tvoje, víc ne," odpověděl mrtvým hlasem.

"Ale jeli jsme přece napul!" zařval jsem a měl chuť se na něj vrhnout.

"Nepamatuju", ukončil debatu. Tehdy skončilo naše velké přátelství a já ho začal nenávidět víc než chlapa, který mého tříletého brášku prodával po kusech jako krmení pro hladové indiánské psy. Toho chlapa tehdy dostal právě Dan a stal se na dlouhá léta mým přítelem. Všechno je to pryč, všechno zapomenuto pro pár vaků se se zlatem.

Nastalo hrůzné období vzájemného podezírání a strachu z nenávisti. Pušky jsme neodkládali ani v posteli a v noci se ani jeden z nás neodvážil ani zamhouřit oko. Již jsem se s ním nechtěl o zlato dělit, chtěl jsem získat vše pro sebe a vůbec mi to nepřipadalo nesprávné. Dobré a špatné se jeví člověku v každé situaci jinak. Proto jsem byl přesvědčen, že zabít Dana je nutnost, kterou bude uděláno za dost spravedlnosti.

A proto jsem jednoho dne, kdy jsem měl ulovit něco k jídlu, sebral pušku a zašel pomalým krokem do lesa, odkud jsem Dana pozorně sledoval. Když Dan viděl, že jsem odešel, odložil svou pušku a začal rejžovat. Pomalu jsem nabíhl a vykročil ke své oběti. Namířil jsem na Dana a s cvaknutím natáhl kohoutek uzávěru. Okamžitě se otočil a nenávistně hleděl střídavě do mých očí a do černého otvoru hlavně. Mlčky potom odepjal od opasku své vaky se zlatem a hodil mi je k nohám, stejným pohybem jako před lety shodil z koně mrtvé tělo vraha mého malého bratra.

Znovu se zahleděl do mých očí a z toho pohledu šel strach. Cítil jsem, že se mi začíná točit hlava a mé ruce pevně svírající pušku se začaly klepat. Zmáčkli jsem spoušť a krásným udolím zazněl smrtící výstřel.

Danovo tělo padlo po zádech do vody a proud jej začal pomalu odnášet. Sebral jsem jeho zlato a pozoroval jak proud zanesl tělo na velký balvan, kde se zastavilo a zvedy koukala jen o balvan opřená hlava s mrtvolně hrůznými očima. Teprve teď jsem si uvědomil, co se stalo. Zabil jsem svého přítele a tato skutečnost se pro mne v tu chvíli stala nesnesitelná. Odhodil jsem všechno zlato a utíkal jsem pryč, co nejdál od svého činu, který se mně vkrádal do podvědomí s neuprosností smrti. Vyběhl jsem na strán a padl na břicho do hluboké trávy. Dlouho jsem ležel se strašnými myšlenkami, když mi někdo položil ruku na rameno. S hruzoou jsem se otočil a spatřil Dana.

Ležel jsem ve stanu a vzpamatovával jsem se z hrozného snu. Nade mnou stál Dan, kterého vyděsil můj řev ze spaní a proto mě probudil. Oba jsme se začali smát a já si přitom utíral pot z čela. Ano, skutečně to byl všechno jen pouhý sen - vysněné údolí plné zlata, nenávist i smrtící výstřel. Ve skutečnosti jsme tábořili v lese, abychom zde přečkali noc na svém putování za zlatem, které bylo zatím zcela bezúspěšné. Zatímco jsme si vařili snídani, zapomněl jsem na svůj sen. Šlapali jsme dál. Den uběhl rychle, žádné zlato jsme opět nenašli. Na noc jsme si opět postavili stan a šli jsme brzo spát, abychom mohli ráno co nejdříve opět vyrazit dál.

V noci mě však probudily výkřiky spícího Dana. Zatřásl jsem jím a když se konečně probudil, vyprávěl mi svůj sen. Jak jsme zjistili, oběma se nám zdálo to samé, ale nyní jsem byl obětí já a on vrahem. Opět jsme udělali snídani a sbalili stan. Vyrazili jsme na další pouť, jenže nálada již nebyla tak veselá jako dříve. Co měly znamenat oba sny tak vzácně stejné - měla to snad být nějaká výstraha? Mlčky, ponořeni do svých myšlenek, jsme táhli dál, když nám krajina okolo nás začala připadat povědomá. A potom se před námi objevilo krásné údolí s divokou říčkou uprostřed. Ano, bylo to naše tak nešťastně vysněné údolí plné zlata. Byl zde i balvan v proudu říčky o který se opírala hlava mrtvého Dana poulicí hrůzné oči do mého snu.

Pohlédli jsme s Danem na sebe a potom bez jediného slova jsme se obrátili zády k údolí a tak skončili své zlatokopecské snažení. Krásnou přírodou jsme se po čtyřech dnech vrátili do městečka, sice s prázdnou, zato ale jako přátelé. V dobrém jsme se rozešli a slíbili si, že se brzo sejdem na nějakém vandru, jehož cílem nebude zlato.

Sliby se často dávají druhému člověku jen pro to, aby slibujícímu pomohly překonat vlastní pokušení. Když se mi Dan ztratil z očí, začala se mi do mozku vkrádat hrozná myšlenka vrátit se do údolí a začít rejžovat sám a zcela pro sebe. Ta myšlenka mě trápila a ohýbala tak dlouho, až jsem jí podlehl. Jednoho dne jsem sebral pušku, vak na zlato a jiné nejnnutnější věci a vydal se na cestu do "krásného" údolí.

Konečně jsem ho spatřil, spatřil jsem i zlatonosnou říčku v jejíž rozvířené hladině se odrážely zlaté paprsky slunce. Vzal jsem pánev, ponořil ji do blyštivé chladivé vody a nabral ze dna první porci. Rozmělnoval jsem hrušky jílu, když jsem náhle za sebou zaslechl podezřelý zvuk. Otočil jsem se, nabitou pušku v ruce a proti sobě jsem spatřil Dana, mířícího na mne svou zbraní. I on se tedy vrátil za zlatem, také on nepřemohl pokušení. Mířili jsme na sebe navzájem a naše nenávistné pohledy se zkřížily. Pohlédl jsem na balvan, omývaný ubíhající vodou. Znovu jsem se zahleděl do očí, které jakoby nepatřily Danovi a pak jsem klidně odhodil svoji pušku do vody. Proti mně stál přece muž, který pomstil mého bratra.

Údolím zazněl smrtící výstřel.

/Zpráva z místních novin :/

V krásném údolí v horách nad naším městečkem bylo v proudu říčky nalezeno tělo zavražděného muže. Motiv tohoto činu není znám. Uvažovalo se o vraždě loupežné, neboť poblíž mrtvoly byla nalezena rýžovací pánev a další zlatokopecké náčiní. Bližší pátrání však tuto možnost vyloučilo, neboť říčka, jenž mohla na první pohled vypadat jak zlatonosná, ve skutečnosti byla chudá na jakékoliv vzácné minerály a zlato se zde nevyskytovalo vůbec.

Pro nedostatek dalších stop bylo pátrání po vrahovi odloženo.

autor jménem "DOSLECH"

17 let

Každý sám počkáme na ráno

*Ty jedna holčino
tobě se to mluví
když máš zamčeno
a nikdo o tom neví*

*Pratety tvoje z hrdých čel
shlížejí ze staré fotky
Přemítám kam jsem se rozletěl
když ležím polobotky*

*Slušně řečeno
do daleka a ještě kus
Hraji s dcerou domíno
zatímco nám ujel autobus*

*Nevadí dohrajem představení
ač už je dávno dohráno
Každý sám počkáme na ráno*

Poezii začínajících autorů jsme objevili v časopise *Voják* č.12, roč.1987

Krásu této poezie nás natolik uchvátila, že jsme nedokázali tyto dvě básničky neotisknout. Avšak každý čtenář nechtě si vytvoří svůj usudek ...

Ladislav Kolář

Jaroslav Švejda

Bojový poplach

*Struna kytary
je ležící voják
Napjatý
Prst hlasu velitele
ho rozechvěje
a všechny ostatní
v akordu
bojového poplachu*

Zaslechnuto...

Dělá Vám potíže občas něco správně uvést? Tak přesně v takové situaci jsme teď my - jsme si vědomi, že TH není a ani nechce být žádný dikobraz a přesto bychom zlomek něčeho podobného zde chtěli uvést ...

Život přináší spoustu historek, které se prý opravdu staly, vyprávějí se a opět upadají v zapomnění. Máme ten dojem, že většinou je to škoda a proto bude-li vždy něco podobného k mání, rádi bychom tomu věnovali pravidelně tuto stránku ...

Při svitu blikající baterky nám napsal HONZA dvě vzpomínky na jejich vojenskou přípravu na VŠ a měsíční vysokoškolské vojny:

Za katedrou stojí plukovník a povídá: "Soudruzi, jestli dovolíte, zahájil bych výklad tím, že si společně představíme kruh - stoosmdesát stupňů."

Posluchači reagují různě. Někdo pootevře údivem ústa, někomu zabrají v očích ohníčky, někdo se uchechtne do dlaně. Pouze vzorný student Čalkovský to nevydrží a přihlásí se: "Ale soudrubu plukovníku, kruh má přece 360°!"

Odpověď je strohá: "Neprovokujte soudrubu, já mám samozřejmě na myšlenu malý kruh!"

Jednou u nás přednášel plukovník-externista a potíže nastala ve chvíli, kdy chtěl něco napsat na tabuli a zjistil, že nemá křídu. Tu se rozhodl vypůjčit z jiné posluchárny. Chvíli mu trvalo, než zjistil kterými dveřmi přišel přednášet - místnost měla dveře po obou stranách katedry a jedny ještě naproti. Přednášející odešel k převeliké radosti studentů, kterým bylo jasné, že vzhledem k pokročilé denní hodině a bludišti chodeb v budově se hned tak nevrátí.

Uplynulo deset minut a nic se nedělo.

Potom se prudce otevřely zadní dveře, v nich se objevil náš plukovník a v podstatě ještě našich zad se zeptal: "Prosím vás, nemáte křídu?", ihned si sám odpověděl "Nemají!" a dřív než se někdo stačil rozesmát, plukovník opět zmizel.

Následujících deset minut jsme značně trápili své bránice.

Pochopitelně potom se opět vrátil do místnosti dveřmi u katedry - těmi, kterými prve odešel - náš udýchaný plukovník a pravil: "To je hrozný, co je tohle za školu, tady už nikde nikdo není. Byl jsem v nějaké posluchárně a tam křídu také neměli!"

/Poznámka redakce: jako snad nejlepší gag je závěr Honzova dopisu, kdy popisuje kvalitu stravování: jídla je tu dost málo, bohužel je i dost mizerné. Šetří se kupodivu i chlebem. Za to je v jídelně veliký nápis /v podstatě transparent/ který říká:

"ZEMĚDĚLCI ŠETŘÍ KAŽDÝM ZRNÍČKEM - PROTO I TY ŠETŘÍ
KAŽDÝM CHLEBÍČKEM !" /

Písnička pro život

Blíží se konec dubna. Je pátek. Sluníčko se snaží otešest. Napadá mě, že bych jela na vandr. Absurdní myšlenka. Právě teď. Neuskutečnitelné. Rychle se vracím do reality života. Ležím na posteli a na pátým. Všude jen ticho v bílém a skoro neskutečný prázdno. Patří patre búlevecké přednice má na vstupních dveřích nápis - RIZIKOVĚ TĚHOTENSTVÍ -. Poledne je tu za chvíli. Čekání na oběd si krátím podívanou z okna. Výhled nic moc, ale to počasí. A to teplo. Tady temuhle počasí říkáme, že je přímo "kočárkový". Ach je.

Najednou to přišlo. Zaznamenávám čas do paměti. Za chvíli je to tu zase. A další pohled na hodinky. Čekám, jestli jsou kontrakce pravidelné a říkám si: "ABY UŽ KONEČNĚ!". Za necelou hodinku je mi jasné, že moje chvíle už přijde. Je krátko po poledni, ležím, počítám, těším se a čekám. Myslím si, že ještě dneska te medvídek uvidím. Co mu řekne táta? Za měsíc tu bude první společný rok. Teď ho vidím pozpátku, širokouhle a v barvě. Zvláštní kapitolu tvoří vandry. No je, je přece pátek. Nádraží, odjezdy, zalomení palce, prašný cesty, udělí, ruce, které ladí kytaru voní po směle z berevis.

Já stále počítám, zatímco se mi hlavou toulá biograf žití. V duchu se chechtám představě, jak šiju mrňavou, spíš symbolickou usárničku a Medvěd vyrábí maličký pětistruný banjo ...

... rukama se ohytám za záda a za břicho a počítám ... Vidím medvědí rodinku pod širákem. Ten malej promítač v mé hlavě nasazuje další keteuč s filmem. Jako v mlžném oparu vidím jeho nápis. BUDOUC-NOST. Těším se. Těším se a počítám. Pátek se už pomalu chystá do chrnan. Starší sestřička mě se soucitem upozorní: "Nevypadá te, že by te postupevalo rychle." Moje nálada zrovna nerůževí blahem.

Chce se mi spát. Je sobota. Teď chodím o tři patra níž. My tuhle místnost nazýváme příznačně - hekárna, personál stroze - čekárna. "Matko, matko dýcháme. Hezky zhluboka a chodit, chodit!" křičí na mě sestřička v zelených sálevých šatech, snad o několik let mladší než já. Dýchám jak o život, ale moc te nepomáhá. Snažím se odvést pozornost jinam. Před očima se mi znovu objevuje známý film. Zdáčky slyším kytaru. Někde tichým hlasem zpívá. Uši mám už vytahaný, ale stejně není pořádně rozumět. Těžko se rozpomínám na známý písničky. Jsem schopna opakovat jen několik úryvků ... "znám plně vůni, ... dál že jen pro ní voní tymián, ... ona se šťastná uleží, ... sem do mých dlaní ..." . Příznačný pro tuhle chvíli. Bohužel je to málo.

Je sobota. Sluníčko pálí, pocheduju sem a tam, dýchám předpisově, všechno marné. A hlava? Jako když jí zameteu ... "o čem te milý sníš, láske má vem mě s sebou...". Konec !!! Jak výkladní skřín !!! Te není možný. Já musím dát dehrenady aspen jednu. Jednu jedinou. Škemrám sama u sebe ... "tenkrát, když jsi mi Tereze řekla, že ráda měšmáš ...". Pěkná, ale jak dál? Aspen jednu ... "Hodiny chvíle needbijí" zpívá se mnou Míla Zichevá "jak dlouhé budeu je i v nás, jakou jim dáme melodii, aby nám hrály v pravý čas ...". Je. Míla dezpívala a já taky. Padla. Nehraje se. Dál te pro mě není. Škoda. Chodím. Už místy pobíhám. Na te, že je sobota, je tu celkem rušno. Příroda si helt poreučet nedá. Hlavou se mi proplejtaj různý nápěvy. Vždycky ho začnu, ale ještě jsem nedokročila jedinou písničku. Začínám mít vzteka sama na sebe. Manitou, te snad není pravda. Chodím, dělám dřepy - na okamžik uleva. Je to ale málo. Závidím těm, co je te chytne a za dvě hodiny vědí, že mají JÍ nebo

JEHO. Se mnou už te cvičí 24 hodin. Navíc mě dráždí ta moje nedezpívaná. Jakákoliv, ale CELÁ. Alespoň jednu, ale celou !!! Jsem to ale škemralka. Najednou ale ... "Když se v knajpě židle na stůl dávají ..." Ne nazdar. Snažím se vyplašit myšlenky na práve načatou. "Nechod ještě pryč, máš času dost." To je paráda. Takový posláni - přivést na svět potomka a mě napadne zrovna kneajpa. "... a neříkej, že mužský šátkem mávají ..." Marně. Už je to tady. A jak mi to jde. " ... te voní mávají šátkem pro radost ..." Hm. To je radost. Ale už se nebráním. Wabi, Wabi, jsem v tom ztracená a zpívám jí v duchu celou "... a já jdu na pivo do podloubí." /?!?!?!/ Končím. Tak přece. Dokázala jsem tu jednu jedinou písničku.

Je sobota. Sluníčko praží do oken předního sálu. Pět minut po poledni se narodila. Má půl metru do délky, tři kg a sedmdesát deka a jméno LUCINKA. A do vínku jakoby dostala Wabiho písničku. Když ji vidím po prvé - je zelená jak žába, ale já dobře vím, že je to malá medvědice.

IVČA "MEDVĚDICE"

Jestli mi ještě řekneš,
že nejsem náčelník Sedící býk,
tak se vážně počurám.

Foto: J. Krbec

V našem dalším čísle revniku Vás představíme bluegrassové banjo, kytaru, mandolínu v souzvuku se saxofonem v podobě brašňové kapely

Poutníci

kteří jako jedna z mála našich bluegrassových skupin dokázali jít svou vlastní cestou. Odputali se od obvyklé záviřlosti našich interpretů country na zahraničních vzorech, od došlečných překladů aranžerských postupů a nástrojových sestav a vydali se neprobádaným terémem vlastní tvorby a vlastních přístupů v této hudební oblasti.

P A N E N K A

Co skrýváš za víčky a plaucny svičky
 snad houf bílých holubic nebo jen žal
 tak skončil ten prvý den zuščený krví
 sni pouťovou panenku nezanechal
 R: Otevři oči ty uspěchaná dáme uplakaná
 otevři oči ta sleupá noc končí
 a mír je mezi náma

Už si oblékni šaty i řetízek zlatý
 a umyj se půjdeme na karneval
 a na bílou kůži ti napíšu tuší
 že dáme si byla a zůstáváš dál

Hudbu a ohlas Poutníků nelze zarámovat věčnou pravdou o "správných lidech ve správnou dobu na správném místě". I zanícení a orientovaní odborníci stěží mohli předpokládat, že se v polovině 80. let instrumentalistický vrchol české countryové současnosti prolne se stylotvorným hledačstvím a textařským novátorstvím; třebaže jsme o hráček hvězdy nemávali nouze, k hudebnímu experimentu jakoby chyběla vůle i talent a něco různě osobitého v textech tu naposled pověděl ještě Jan Vyčítal, v první sestavě, z níž zbyl jen zakladatel František Linhárek, hráli Poutníci převážně převzaté skladby, jako kdekde. Měli však štěstí na skladatele; i když časem odešli Jiří Látal/Václav Kryštof Kolumbům/ a Světa Ketas /Instrumentálky, Corrida/, v roce 1979 přišel tehdy Jednadvacetiletý Robert "Štech" Křečan, hlasově kontrastující s revnými, zrnitým basem Zdeňka Kaliny, autorským iniciátorem "velkého skoku".

V Š E M K R Y Š T O P Ů M K O L U M B Ů M

Otvírám dveře karbonikům, jejich vzlykům, jako velkéj gróf,
 otvírám náruč mladým páňům, elegánům beze slov.

Otvírám obchod každého rána s marcipánem hrou barevných skel,
 otvírám přístav bludným lodím k níž se hoďis behužel.

R: Těm opuštěnejm hráčům, bláznům z her
 dřív než se rozpláca v poedečer,
 blázniveu kantátu rád budu hrát
 s tím pouťovým cinkáním zvenků.

Zavírám dveře zbehatlíkům, jejich díkům, z kterých čiší vztek,
 zavírám náruč starým páňům, veteránům myšlenek,
 nechci si koupit neudrou radu pro parádu k hnědým kovašim,
 kdo hledá najde, a tak hledám, já se nedám, už kvůli mír.

Vedle muzikantského instinktu Poutníků, zvláště Luboše Maliny, který tu v roce 1984 poprvé použil saxofon a Mirka Hulána, tmelil různorodé prvky hlavně autorský rukopis Křesťanův.

Přestože Poutníci jsou kapelou vynikajících interpretů, nezabředli nikdy do samoučelné prezentace osobních instrumentálních sol. Jejich kráčíkové mistrovství je podřízeno celku, kapelu, písničkáři. Kolektivní cítění všech členů se promítá i do mischudebních sfér. Jsou výbornou a tvořivou partou.

Jsou pilířem bránské hudebního dění, součástí jeho organizační i teoretické základy. Ale jejich význam přesahuje rámec moravské metropole. Vedoucího Františka Linhárka, hraje i na kytaru, zpěváka Josefa Prudila, na mdeliáristy Pavla Petrželu a Miroslava Hulána, zpěváka a hráče na dvanáctistrunou kytaru Zdeňka Kalinu, zpěváka a banjistu Roberta Křesťana, Luboše Malinu s tenorsaxofonem a kontrabacistu Jiřího Pola můžete najít na Portách, na Country festivalu v Kopidlně, v pražském Klubu na Petrynce a na řadě jiných hudebních setkáních.

M Ě S T O

Jak bergmci naučkámi v krabičce ^{Gx} ~~z~~
 snažíme se žít jako páni a držet řádku,
 spěcháme odnikud nikam a bázíme tam a zpět,
 ale účty a obsílky nás čekají vždycky hned.

R: Už bych dávno ve městě nežil,
 kdybych uměl někde jinde žít,
 můj život na pásu běží
 a nedá se zastavit,
 jsem pěšák v za jetí věží
 a s PVC rekvizit,
 už bych dávno ve městě nežil,
 kdybych uměl někde jinde žít.

Neonů slunce reklam, to právě jen na příděl,
 míří z kovu a ze skla jsem ho dávno už neviděl.
 Žijí vizí neuskutečnou a rychlejší ukrutnou,
 než se skácím na komečnou, tak mě statistici odškrtnou.

V textu jediné převzaté skladby se odehrává příběh telegrafní trasy, proslavené londýnskými Dire Straits. V textu, který místy doslovně přeložil, Křesťan vytužil i způsob podávání, ještě dyktativější, uřívený " pryč ode věch temnot a vysokých zdí ", ke zveřejnění hledat a - někdy - i nalézat.

/sestavila Dája/

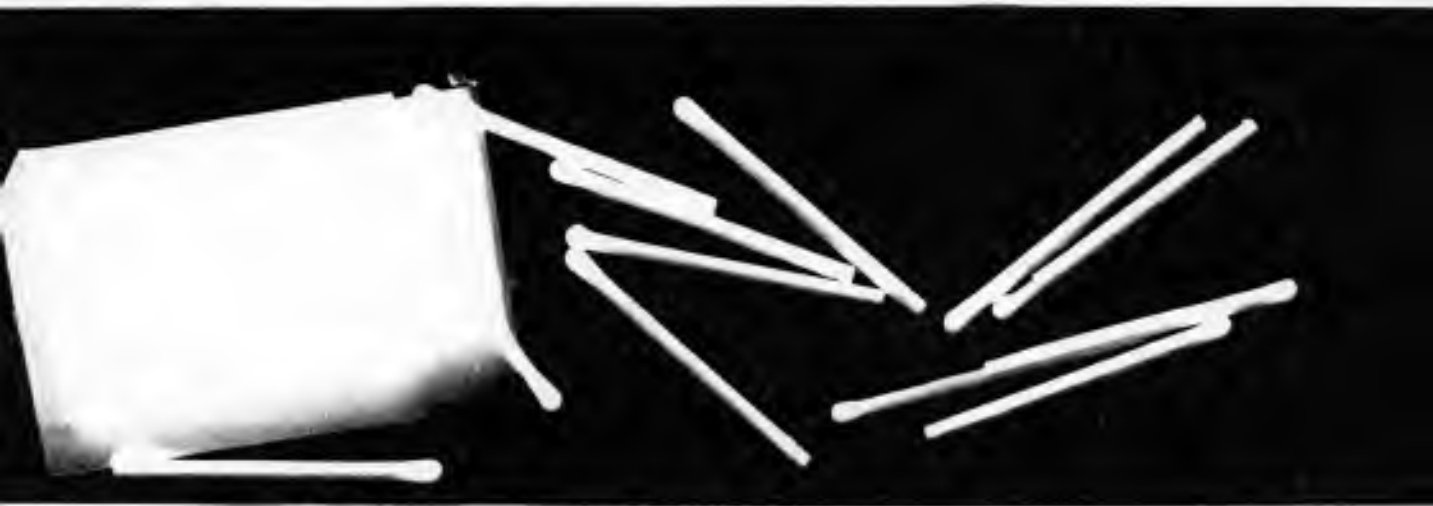
Drápat se nahoru

Odjakživa mě současně jímaly děs i taková nějaká zvířecí radost či potěšení z alkoholu jako jediného společníka. Pít sám, celý večer nebo celou noc, to je něco, co se člověku, který to nikdy neprožil, asi nedá vysvětlit. Vždycky jsem měl pocit sounáležitosti s bláznama, kteří si otevřou žílu a až do konce se dokážou se šílenstvím v očích dívat, jak jim život odtéká z těla.

V létě šestašedesátého roku se zabila Helena. Holka, o které jsem si myslel, že už takovou nikdy nemohu potkati. Když jsme se poznali, byli jsme oba na dně společnosti a měli už za sebou hodně - květinové bláznovství, prášky i rozpíchané ruce. Zakouřené hospody, známý cin- kot prázdných lahví i éru dlouhých vlasů.

Poznali jsme se a začali jsme stoupat - s nepředstavitelnou námahou jsme se zbavovali závislosti na těch svinstvech, vyházeli jsme furu věcí, které nás tahaly zpět. Helena mě ostříhala a když zametala třetí lopatku mých vlasů, vzal jsem ze stolu nůžky a přestříhl šnuru od telefonu. Vyzváněl často - ostatní nás nechtěli pustit ze svého středu. Setřást lidi, se kterými jsme se léta stýkali byl heroický výkon, ale my to dokázali. Byli jsme jak horolezci, kteří lezou nahoru. Padají, smekají se jim nohy, mají odřepé ruce, ale stoupají stále výš ke slunci. Objevili jsme přírodu, déšť, měsíc, rozkvetlé louky a pocit, že jsme veselí a zdraví; to vědomí, že jsme šťastní i se zahojenými vpi- chy na ruku, to se nedalo nikomu vylíčit.

Za ty dva roky společného se škrábání výš mezi námi nic nebylo. Sa- mi jsme to nechápali, ale snad ta ucta k tomu druhému, ta vyjímčnost, která už nás oddělovala od našich dřívějších známých, možná že to vše byla ta pravá příčina.

"Proboha Heleno přijed, máma nám přivezla z chalupy domácí rybízové víno, koupil jsem krabici svíček a mám tu i něco k jídlu. Přijed, prosím tě přijed! Je nádhernej večer!", chrлил jsem do telefonu.

"Jasně, jasně, vydrž těch několik minut. Jedu k tobě jak šílená!", a zavěsila. I po telefonu, po těch kilometrech studeného drátu, překočila ohromná jiskra pochopení, radosti i určité prvotní smyslnosti. Po zavěšení sluchátka do vidlice nám bylo oběma zcela jasný, že dneska nezůstane jen u rybízového vína a povídání nad svíčkou. Jasne jsem ji viděl, jak se řítí v autu večerním městem a těšil se na skřípot brzd u našeho domu.

Nikdy ke mně nedojela. Na mostě jí praskla pneumatika, auto přerazilo zábradlí a spadlo do řeky. Myslel jsem, že to nepřeziju, že zašílím nebo si snad něco udělám. Na pohřbu jsem jí nebyl, protože mě museli na tři neděle zavřít do blázince. Zhroutil se mi celý svět. Ještě dlouhéměsíce jsem ji spatřoval ve snu, jak se žene ve svém otevřeném sportáku městem, jak má v tom vichru usta plná svých krásných vlasů. Stále jsem viděl za volantem její soustředěný výraz, ve chvíli napětí jakoby dravčí, takový jaký jsem miloval. Jak má přimhouřené své zelené oči. Viděl jsem, jak ruku nesundává z řadící páky, jak jí v zatáčkách nadskakuje zadní kolo na obrubnicích chodníků a viděl jsem i udivené pohledy okolních chodců. A pak už vždy jen to skřípění brzd ...

Ty měsíce byly nejhorší v mém životě, ale čas šel dál. Přišel podzim a přišla zima. A já se začal sbírat. Silvestra jsem trávil sám nahoře v horách, na jedné skále, kam jsme vždy spolu chodívali. Měl jsem strach ve vzpomínkách, ale bylo to přesně naopak - začala se mi vracet životní síla. Přimrzal jsem ke skále, mráz mi zalézal za nehty, tváře mi v tom vichru pálily, ale začalo mi být vše jasné. Slyšel jsem v té sněhové bouři kolem sebe hrát hudbu, která stoupala výš a výš. Byly to krásné a jásavé tony. Probouzelo se ve mně nové, dosud nepoznané vědomí - že mi ještě není ani pětadvacet, že jsem zdravý, silný, že mám prý šikovné ruce. Že mám před sebou vlastně celý život, který se dá užasně prožít. Kolik toho chci vlastně ještě udělat, nakreslit, napsat, vytvořit! Kolik mám životních plánů, které chci realizovat!

Ten vítr kolem mne zpíval Ódu na radost, bylo to něco jako hymna za život a jeho krásy; vlévalo mi to do žil ohromnou sílu a životní optimismus. Vzpomněl jsem si na Londonova slova, že "silný duch se nikdy nepodá" a bylo mi jasné, že záleží jen na mně a na mé vnitřní síle, jaký život vlastně prožiji. Věděl jsem, že kdybych tento pocit vylíčil Heleně, že by jí přitom nádherně svítily oči.

Dny se spojovaly v měsíce a léta v desetiletí. Byl jsem ženatý, měl dvě děti. Ale život, ten kdysi tak milovaný život si točil se mnou a nikoli já s ním. Stále jsem slyšel tu hudbu dávného Silvestra, ale víc a víc mi to připadalo jako nespelnitelný ideál mládí. Už léta jsem měl pocit, že luštím ohromnou křížovku, ve které je tajenkou můj život, ale já nejsem schopen ji dokončit a přečíst si, jaký opravdu jsem a kam vlastně jdu.

Začal jsem opět pít a doma to podle toho vypadalo. Změnil jsem zaměstnání a odešel pracovat mimo domov - těch osm stovek odlučného bylo alespoň na chvíli řešením. A tohle už je současnost - vrtná souprava, maringotka s palandama, omlácená větríeska a každý měsíc jiná štace. Dopoledne hučení kompresoru, skřípění vrtné věže a odpoledne do hospody. Každý den. V pátek domů, kam se netěším, v tašce špinavé prádlo. Děti, které mi už nevlezou na klín, které mi už nedají pusku, když se po týdnu objevím doma. V neděli čistá košile a v pondělí opět zapřaháme maringotku a jedeme vrtat studnu do další vesnice. Proč proboha, proč mi připadá celý můj život jako pod šedivým povlakem?

Ty vesnické hospody, všude stále stejné, s kouřem u stropu a s kalendářem SPARTA Praha na dveřích do kuchyně.

Před lety jsem miloval ono životní tempo, ten horký dech, ten prudký švih života na plný plyn, kdy jsme měli spoustu zájmů, přátel a rozplánovaných akcí. Nedalo se to všechno stačit, ale ani okamžik jsme neproflákali. Bylo spousta vynikajících lidí, které jsme s Helenou v posledních měsících jejího života objevili ...

Krucinál! Panebože, proč se mi vždycky nad pivem promítá celý můj život? Proč!? Proč si připadám jako svlečený, proč se mi stále vrací ty stejné myšlenky, jako kdybych je kdysi někomu nadiktoval a on mi je teď znovu a znovu četl? Proč se mi život, který jsem tak miloval a chtěl tak bohatě prožít, proč se mi smrskl jen na vrtnou soupravu a stovky hodin ztracených v hospodě. Podaří se mi vůbec někdy splnit to, co jsem tehdy na Silvestra v horách slíbil už mrtvé Heleně?

Stokrát si řeknu že už ne, ale vždy opět znovu kývnu na pingla, který prochází kolem s věncem plných půllitrů v ruce. A na tácky přibývají čárky a roste i řádka prázdných skleniček s poslední kapičkou jantarové barvy na dně. A cítím, ba přímo vím, jak se ve mně rozpouští poslední zbytky pevné vůle, kterou jsem tehdy s Helenou určitě měl. Jak se vracím tam, kde už jsem jednou byl. Jenže ruce, mokré od piva a asi i od potu, se mi stále víc třesou a já už nevím, jestli bych

jimi ještě něco hezkého dokázal udělat. Klepnu do krabičky cigaret a nic. To je dneska už druhá. Zmačkaná letí do popelníku ...

Zažívám na sobě to, čemu jsme se jako malí kluci tak smáli. Těm troskám lidí po hospodách. Těm neholeným tvářím a dlouhým mastným vlasům. Tomu štkání nad špinavými ubrusy a plnými popelníky, tomu štkání, které se střídá s nadávkami na svinský život kolem nás. Tomu štkání, které přechází v pláč alkoholika ...

A ať chci nebo nechci, znovu a znovu slyším tu výčitku, kterou mi řekla žena, když si pro mě naposledy přišla do hospody. Jestli prý jsem ještě chlap nebo už jen jeho ubohá troska.

A bolí mě to o to víc, že by mi to samé řekla i Helena.

DAVY

z dějin skautského hnutí

III.

Dr. EDVARD BENEŠ

Skauting obnovoje v nových formách ccaon starý řecký ideál kallokathe, ušlechtilosti a dokonalosti tělesné i duševní

Skautské hnutí chce v tomto smyslu vychovávat lidi dokonalé, nebo řeckěma aspon slušné, po všech stránkách. Všude má svůj veliký výchovný význam a u nás myslím jeho význam po této stránce je obzvlášť lidský, národně a státně důležitý.

V posledním díle "Z dějin skautského hnutí" jsme skončili smrtí A.B. Švejsíka. Nyní tedy stojíme spolu se skauty na prahu 2.světové války a přicházejícího fašismu ...

Abych se přiznal, nesehnal jsem destatek informací o legální existenci - či vlastně spíš neexistenci - skautské organizace v době okupace u nás. Tuto pasáž bych tedy raději ponechal povolanějším. O čem je však destatek informací, to je o odboji skautů v tomto období. Skauti byli čs.letci v Anglii, byli také v našich jednotkách, vzniklých v SSSR. Dezvěděl jsem se i o akci mladých skautů z Prahy-Smíchova, kteří v roce 1944 lepili protiněmecké letáčky esesákům na záda při tlačenici v pražských tramvajích .. Klebouk dolů !!!

Těch histerek o odboji našich i cizích skautů v tomto období by se jistě sehnalo spousta. Jak je vidět, skauti vychovaní v lásce ke pravdě, poctivosti, spravedlnosti a především v lásce ke své vlasti nebyli ochotni sležit ruce do klína. Avšak jeden tragický příběh bych zde rád rozvedl do podrobností:

Podíváme-li se na turistickou mapu Beskydy a najdeme-li si oblast Lysé hory, najdeme na severním úbočí Lysé, necelé dva kilometry od jejího vrcholu, značku pro pomníček a vedle napsané jméno

IVANČENA

O co tehdy vlastně šlo?

"Odboj slezských junáků" se jmenovala ilegální organizace, která za války provozovala svoji činnost na Ostravsku. K ní patřila i pětice následujících skautů - Vláška Černák, Vláška Pach, Otta Klein, Guido Němec a Milan Retter. Spolupracovali s partyzány, pomáhali shánět falešné deklady, opatrovali zbraně ... Dne 31.března 1945 se sešlo vedení této organizace na tábořišti Slezské lesní školy na Chladné

vedě pod Lysou horou. Bylo zde rozhodnuto o konkrétních bojových akcích. Avšak k boji již nedošlo

Gestapo již bylo na stopě. Dne 3.dubna zatklo Milana Rottera, krátce na to i ostatní. Úplně na kenci války, dne 24.dubna 1945, bylo všech pět popraveno v Polském Těšíně. Zemřeli v den, kdy mají svůj svátek všichni Jiří a všichni skauti.

Kamenná mehyla zde vznikla již v roce 1946 a každým rokem se zvětšovala. Každým rokem se zde skauti scházeli ve výroční den smrti svých druhů. Ivančena se stala pojmem.

Pak však přišlo období, kdy zde nebylo možné "skautské manifestace" pořádat legálně. Mehyla však přesto rostla. Rostla péčí kolemjdoucích trampů, turistů, lesních dělníků i všech ostatních. Přibývalo kamenů, nesoucích označení, kdy a kým byly přineseny.

Pak to zase chvíli šlo a na Ivančenu začalo být živo. 24.duben 1968 se zde sešlo mnoho mladých lidí z Čech, Moravy, Slezska, Slovenska i přátelé z dalších čtyř států - celkem 1450 účastníků! Počet účastníků o rok později byl ještě větší.

A dnes? Dne 5.září 1985 slézala naše maličká skupina několika pěšáků dolů z Lysé hory. Blížili jsme se podvečerem k Ivančence, o které jsme telik slyšeli. Nalezli jsme ohromnou mehylu, skoro dva a půl metru vysokou, s uličkami mezi kameny stavěnými do podoby zdí, plošně zabírající jistě více než půl aru. Podzimní nálada v onen chmuraf podvečer ...

Co mě tam osobně nejvíce zaujalo? Desítky velkých kamenů, o kterých přípevně většinou kovové nápisy hlásily, že jsou z mnoha míst naší republiky. Mnoho kamenů neslo označení typu "Tento kámen přinesl 3.junácký oddíl z Rekycan roku 1979" atd. Šokovalo mne, kolik oddílů se u nás stěženě hlásí ke skautské myšlence.

Mrtvým nosíme na hrob květiny. Květiny zvadnou, ale kámen zde položený přetrvá věky a navždy bude vyprávět o osudu těchto pěti skautů ...

Avšak vraťme se opět k našim "Dějinám" :

Těsně po osvobození se skautům daří uvést svoji organizaci opět v činnost. Toho důkazem je, že i přes značně složitou tehdejší situaci vychází již na podzim pětáctýřicátého roku 1.čísle časopisu "Junák". Časopisů bylo pochopitelně více - snad největší oblibě se těšil Foglarův "Vpřed", s nesmrtelnými Rychlými šípy na poslední stránce. A abychom citovali i něco méně známého, tak ve Slaném vychází od roku 1946 časopis "Skautský pegas". - Na jaře roku 1946 dochází ke sloučení českých a slovenských skautů pod jednotné vedení.

Nyní k tomu muži, jehož fotografie se nalézá zde

Je jím bratr dr.Rudolf PLAJNER, poválečný náčelník čs.skauta - Junáka, chlapeckého kmene. Co je nesporně zajímavé, je že skauting vedl u nás i v období kolem roku 1968 ve stejné funkci.

Skautovat začal v roce 1916 v Prostějově, postupně prošel veškerými funkcemi až po tu nejvyšší, vyznamenán prezidentem Masarykem za záchranu tří topících se dětí.

Naše fotografie, bohužel ne příliš kvalitní, je z roku 1945.

Přešel však rok 1948, spolu se změnou politické cesty v našem státě se změnil i názer na výchovu mládeže. Vznik Pionýra v rámci ČSM neměl zpečátku vliv na činnost Junáka, rozpad Junáka zavinila přirozeně jiná politická cesta. Přesto neexistuje nařízení, které by skauta-junáka oficiálně rozpustilo.

Počátkem roku 1968 se události okolo existence "Junáka" začínají opět hýbat. Jako samostatná organizace je po VII. plénu ČSM opět řádně ustanoven /jaro t.r./ a krátce na to začíná opět vycházet Junák. Zakládací sjezd proběhl za velkých ovací v Praze na Hradě ve Vladislavském sále, kdy byl současně zvolen náčelníkem Junáků opět dr. Plajner.

Cesty obnovy Junáka však nebyly jednoduché. V přípravném období byly obnoveny i tzv. du-

chovní rady a tzv. homogenní oddíly, slučující skauty stejného náboženského vyznání /nepřekročily však 5% celk. počtu/. Do Junácké organizace pronikly i tendence, které razily "tvrdou linií" proti pionýrské organizaci.

Rozhodující pro celou další činnost se stal III. sněm, který v listopadu 1968 přinesl zásadní rozhodnutí o orientaci Junáka na pokrekevou mládežnickou organizaci. Názákladě tohoto sněmu byly zrušeny duchovní rady. Hlavní však bylo, že Junák vystoupil ze světového skautského ústředí a distancoval se od principů náboženské výchovy, apolitičnosti a bezpříkonné poslušnosti. Jako hlavní cíl III. junáckého sněmu byla stanovena mimoškolní výchova dětí a dodržení junáckých tradic ve vedení oddílů. Určité překvapení neporně způsobila náboženská orientace některých oddílů, zejména po dvaceti letech ateistické výchovy. Teprve s odstupem doby se nám to jeví jako naprosto přirozený jev pro mladé lidi se vztahem k přírodě a potřebou ujasnit si v hlavě otázku víry.

Junák fungoval jako organizace něco víc než dva roky. 16.8.1970 vychází již nečíslované další číslo Junáka a v něm je na druhé straně malý článkeček s nadpisem "Toto číslo je poslední číslo Junáka". Vzhledem k plánované jednotné dětské organizaci prý existence časopisu Junák ztrácí význam !!!

V listopadu 1970 dochází k ustanovení SSM a zde se také projednává sloučení všech dětských organizací v ČSSR pod hlavičku PO SSM s jednotnou organizací a jednotným systémem výchovy.

Takže Junák skončil podobně jako před více než 20 lety - nebyl vlastně formálně rozpuštěn. Byl pouze přiřazen pod jinou organizaci. Ironií je vcelku pravdivý názor, že ani Pionýr by dnes nebyl tím dnešním Pionýrem nebýt Junáka - celá branná složka je totiž přežatá z Junáka.

Postupem doby byly mnoho dřívějších vedoucích Junáka vyšetřovány z podvrtné činnosti proti ČSSR. Zajímavé také je, že se "ztratilo" značné množství věcí z materiálové základny - je prokázáno, že ho nezdedil Pionýr.

Vedoucí Junáka měli po skončení tohoto období vlastně dvě možnosti:
a/ buďto pracovat v PO a postupně se snažit vytvářet podmínky pro zavedení starých junáckých myšlenek a způsobů
b/ nebo pracovat v TJ v odborech turistiky /TOM/ či poslední dobou v několika případech pod hlavičkou ČSOP

Vzhledem k množství pionýrů halasně se hlásících ke skautským zásadám se však lze domnívat, že první možnosti využilo mnohem více vedoucích.

Takže vážení a milí čtenáři, tot vše ke 3. a současně poslednímu dílu "Zdějin skautského hnutí". Děkuji za pozornost!

S použitím materiálů redakčního kolegy Dalíka a s použitím materiálů, poslaných kamarádem Směchem z Plzně

připravil DAVY

/Neplačte a ještě jednou otočte stránku - je tam příleha !!!/

Náčelnice
dívčího kmene Junáka
Vlasta MACKOVÁ
/březen 1969/

Z archivu redakčního
kolegy DALÍKA :

NALEVO: vizte fotografii
pouzičku, připomínající po-
byt J.Welkera - skauta na
táboře poblíž Bratřejova
na Havlíčkovobrodsku L.P.1916

NAPRAVO: se nachází fotogra-
fie křesla A.B.Svojsíka
v Praze na Vyšehradě.

TOUHA ANDY BRDŠKA HŘEBENOVA DIVIZE

Potácím se nocí sám. Prodirám se houštinama, klopýtám přes kořeny a padlý stromy, padám strháván neviditelně silama a zase se stavím na unavený nohy. Nemám baterku ani svíčku, jen v pomačkaný krabičce na dně kapsy se krčí tři poslední sirky. Ty přece nemůžu zapálit, to bych zmrznul na kost jako nanukovej dort v mrazáku. Další dunivá rána. To nic, to mi jen jedna bludná větev servala z ramene kytaru a ta při pádu zaduněla o pahýl vichřičí zlomeného stromu. Sedám si na pářez a odlehčuju rozbolavěnejm ramenům. Sundávám ze zad te, tu ... ani nevím, jak bych to, co s sebou vláčím, pojmenoval. Usárna by tomu neřek ani šejk z Kuvajtu, kterej nic takovýho v životě neviděl. Mží se mi před očima, tmavý siluety borovic se rozmazávají, né, to mi jen vlhnou oči. Vzpomínám. Protoulanej život. Kam jsem to v něm vlastně dotáh ? Všechno se mi rozplývá ...

... šlapem od Nešvilu, červený světla lokálky nám mávaj na rozloučenou. Smějem se, vtipkujem, veselé historky se trumfujou jedna přes druhou. I Šlahoun dneska překypuje humorem, Medvěd občas něco sarkasticky podotkne a já se válím smíchy, vždyt je nám sedumnáct. Nad Drahlovicema vlejíáme do lesa, cesta vede vzhůru uvozem na Hřebeny. A saf-

ra, nák to dneska klouže. Žbuch, první padá po ledový kúree Petr a jedinou pomocí od hyen převlečených za kamarády je mu salva škodolibého smíchu. Leč na posměváčky přijdou háčky, a tak se svorně střídáme v důkazech přitažlivosti zemský a zbylý tři se můžou umlátit smíchy. Nakažlivý mládí. Omlácený dorážíme na Hobart, zapaluju ohen, Šlahoun příkládá, Medvěd staví na čaj, Petr řeže dřevo, vybaluju kytaru a hraju Zemi tři slunci ...

... Andy, probuď se, vždyť je ti skoro třiaadvacet. Vyšel Měsíc a aspoň trochu osvětlil prales přede mnou. Už to přece nemůže bejt daleko. Po několika krocích se zastavuju, poslouchám. Udržel jsem správnou směr, jdu opravdu pořád na sever? Mráz leze za nehty, ale teď, teď jsem to přeci musel slyšet. Né, to se mi nezdálo, vzdálený šumění. Přidávám do kroku, znovu klopýtám a padám, ale zvuky se s každým tvrdě dobytým metrem přibližuju. Do ramen mě řežou dva popruhy, který poprvý a asi naposled slouží jako tráky improvizovaného batohu, teda vlastně dvou chlupatejch dek, jednoho igelitového ubrusu a fúry oblečení, který jsem si do nich zabalil. To fakt připomíná usárnu jen v tunelu, ale na tom přece vůbec nezáleží, potácím se nocí dál.

Konečně probleskuje přede mnou mezi bizarně pokroucenějma stromy světlo. Vylezám z lesa a šlapu v písku. Pobřeží. O kousek víc na západ jsou vysoký skály, co se tyčí nad vlnama jako fjordy na Islandu; tam míří můj utahaný kroky. Šplhám se na ostroh a unaveně klesám na jeho horní plošinu. Koukám dolů a poslouchám. Moře. Bílý moře.

Teda bílý zrovna není, je teď černý jako bota, skoro jako ty Pasáčkovy čaje na Strachomorně. Kolem dokola šumí vítr v korunách severský tajgy. Sedesát sedm stupňů severní šířky. Jeden z klukovskejch snu se právě naplňuje, brdskéj tramp rozbije svůj kemp pod širákem za severním polárním kruhem.

Stahávám na ostroh suchý větve z okolních borovic, je jich dost, tady nikdo suchý dříví nesbírá. Pak se rozžehne malý plamínek první ze tří sirek a za chvílku už alizuje borový haluzky a začíná se prokousávat k větším polínkům. Ostroh zbarvily mihotavý světýlka. Připravuju si improvizovanej bivak z ubrusu a dvou dek, snad tu nezmrznu. Teď už je mi u ohně teplo, rozepínám si kabát, v dálce zakřičel vy-

plašenej racek bouřní. Ladím kytaru a zpívám nejzamilovanější trampský písničky /zazněly vůbec kdy předtím za polárním kruhem?/ - Země tři slunci, Vrbový houštiny, Rychlé šípy, Hejno vran, Quien sabe, Padá soumrak bledý, Zvláštní znamení touha, Pavoučí hrad, Do víru skal, Poslední hobo, Zelenej je semafor, Brdské hřebenové divizi, Na cestách, Severní pobřeží a další a další. Je po třetí hodině, ohen hřeje, já zvolna umlkám a na severu začíná to uchvatně překrásný divadlo. O půl čtvrtý už se obzor nad ostrovem Velikij vybarvil stejně jako můj zkomírající ohýnek a pak se rozlila zář po celým severu. Polární záře. Oblíkám na sebe všechno co mám, balím se do dvou dek, zaléhám a dívám se. Oranžový světlo přechází do červena. Zavírám oči...

... červánky na Brdech, ohně na Špustlýku, plamínky v očích nejdražších kamarádů, to všechno červenooranžově splývá děkuju vám, kamarádi, jen díky vám jsem to dokázal. Dotáhl jsem tu naší brdskou zástavu až sem na sever za polární kruh. Usínám a zase se mi zdá o Brdech. Něco v hloubce máho já se těší domů. Do spánku už mi zní jen moje nejmladší písnička Severní pobřeží ...

" Znám jednu zemi šedejch mechů
na loukách z lišejníků losích volání
zálivů slz a jezer vzdechů
studejnej vítr listí z břízy prohání ... "

Půda

autor
MARIE ŠTĚPÁNKOVÁ

Když přijde taková ta krásná doba dlouhých teplých červnových podvečerů, zavánějících trochu nostalgií a obzvláště, když toho teplého podvečera začne z nebe tiše, tichoučce padat vlažná voda, která tě vlastně ani moc nezmačí, protože padá spíš jako pohlázení, tak tahle doba začne v mé paměti otevírat značně už zaprášená vrátka vzpomínek z dětství, asi tak jako já coby malá holčička, sotva na kliku dosahující, jsem otvírala vrátka do zaprášeného pudního království.

Půda. Taková zešeřelá, přívětivá, provoněná těmi zázračnými pachy let dávno minulých, kde leží stohy zaprášených novin a knih, tlusté dědečkovy kalendáře, kupa kufrů, kde odpočívá zestárlá paní Mada, různé police se spoustou "drobného zboží", o kterém se neví, proč se vlastně schovává, krabice s korálky a s pečlivě zabalenými vánočními ozdobami, starý vysloužilý nábytek, kde v každém šuplíku se něco skrývá, prostě je to království, které je plné nejruznějších překvapení. Nepamatuji si přesně, kdy mě chytla ta půdní mánie, ale vím, že půda byla trochu učitelkou, trochu chůvou, ale hlavně hudbou, utěšitelkou. Byla svědkem, když jako malý špunt jsem k ní chodila, pod paží sešit s Puntou a Kiki, o něco později snášela můj dupot po schodech, když jsem sdrhala před bráchou, kterému jsem v nestřeženém okamžiku ukradla posvátné sádky s Rychlými šípky a tetelíc se radostí, že se konečně dovím, jak dopadl boj s Noční mářou, schoulila jsem se do skrýšky, jakých je na každé půdě spousta. A ještě o něco později s plnou náručí knížek, z kterých voněla šalvěj a zpotení koně i muži a Hvízdavý Dan se z nich usmíval na hejno divokých hus a Larry Reddy King padal pod zrádnou kulkou v bordelu krásné Stantonové.

Zajala mě půda, lapila mě do svých pavučin, chňapla po mně svou vůní, která připomíná posečené louky, trochu smutnou vůni sušící se divizny a lipového květu. A tak i když odpoledne sálalo vedro a nad vším visel opar roztěsknělé nudy, vytrácela jsem se po schodech jak Maxmilián Dráb a pročítala staré zažloutlé noviny a omšelý dědův kalendář, ve kterém byl obrázek hospody-slona, kterou jsem znala, ale slon se už hroutil pod tíhou let a v jeho utrobách se pivní trubky rozpadaly rzí. Někdy se ozvalo šustění ze zadní části půdy, kde byla uplná tma a seno, a to jsem věděla, že se za chvíli v té tmě zablesknou oči mé půdní společnice, která po odpolední chrupce neslyšně přitlupká, zapře mi pozdrav, protáhne se a stejně neslyšně zmizí za svými kočičími starostmi. A ještě později, když jsem k ní nosila Stříbrný vítr a smutky z první lásky a první ukradené cigarety schované za trámem.

A pak se stala nevěra, nevěra z mé strany, protože mě zlákala právě tavuně posečených luk, zmoklého lesa, doutnajícího ohně, chlad říjnového gitra a barva kvetoucího vřesu. Ale něco jsem k tomu všemu potřebovala a věděla jsem, že mě má půda nezklame. Nevěděla jsem přesně kde hledat a tak jsem začala od šuplíků přes kufrů a poličky a konečně jsem našla balíček nečbale převázaný a už jsem věděla, že to je ono. Předě mnou ležel uzlíček zeleného vybledlého plátka se spoustou řemínků, přeztiček a popruhů a se sotva čitelnými písmeny US.

A tak vlastně žádná nevěra, protože když bloumám kolem Želivky, nebo se drápu do kopce od Berounky do Hřešihlav proklínajíc všechny kopce na světě, nebo když poslouchám cinkání zvonků pasoucího se stáda na cestě do Liptovské Tepličky a i když v noci se po chrupajícím sněhu blížím k zapadanému seníku v křivoklátských lesích, na všech těch cestách s sebou nosím kus své půdy.

Chcete si ve volných chvílích zahrát velkou a opravdu vzrušující hru pro několik hráčů? Chcete si vyzkoušet svoji diplomatickou obratnost, být velitelem početné armády, stratégem? Ano? Pak vám mohu jen doporučit následující hru. Její jméno je:

FAN-TAN

"Zvláštnost řásnovské mládeže, hra FAN - TAN !
Báječnou hru mají naši hoši a děvčata! Jmenuje se Fan - Tan a je nakreslena na veliké desce, do které se píchají podle pravidel hry různobarevné špendlíky."

Do ulic byly vyneseny z chodeb domů a z bytů desky Fan - Tanu a všechna obvyklá místa, lavičky a vyhráté sídky u domů byly obsazeny hráči této báječné hry.

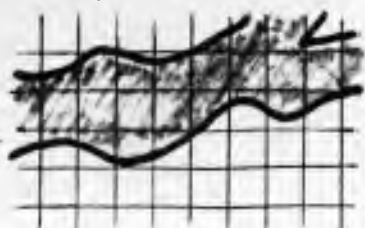
Jaroslav Foglar,
z knihy Tajemná Rásnovka

To bylo tak. Na průmyslovce jsem seděl po dva roky v lavici s Tomášem. Dlouho jsme hledali nějakou hru, která by ukrátila nekonečnou nudu hodin matiky, ruštiny, občanky, mechaniky... Hráli jsme námořní bitvu, piškvorky, závody autíček atd. Až jednou Tomáš přišel s návodem na FANTAN (bůhví odkud)! Cože? Bájná hra z knížek Jaroslava Foglara skutečně existuje? Po vysvětlení pravidel byl sice jasné, že tento FANTAN není totožný z hrou z Tajemné Rásnovky ani s hazardním fantanem, který byl popisován v knížkách o Číňanech, ale přesto nás zaujal. (I jeden plán nám profesor Losinský zabavil). Hru jsme nejprve hráli dva, po úpravách potom i ve více hráčích. Mnoho nových pravidel jsme si domyslili. Zde popisovaná verze je vlastně nový šerý FANTAN, který může hrát libovolný počet hráčů. Nic vám nikomu nebrání její dle vlastní úvahy domýšlet a rozvíjet. Případné zájemce o hru, dotazy, nejasnosti a podobné připomínky adresujte na redakci TH.

Hrací deska: Pro FANTAN se nejlépe osvědčily polystyrénové desky tloušťky asi 3 cm potažené čtverečkovaným papírem. Pro 3 až 6 hráčů (každý disponující v počátku hry 80 vojáky) se nám osvědčil rozměr 50 x 50 cm (k sehnání např. U Rotta). Čtverečkovaný papír jsme pečlivě sestavili a slepili z dvojarchů běžně prodávaných v papírnictvích. Desky se prodávají i větší (1x1m), ale hra by se neudržitelně protáhla. Uvažovali jsme i o FANTANU hraném na globusu, čímž by se dále rozšířily jeho možnosti, ale kde seženete takovou čtverečkovanou polystyrenovou kouli? Vždyť by musela mít průměr okolo 30 cm!

Na čtverečkovaný papír nakreslete krajinu (vysněnou či skutečnou) s využitím následujících terénních prvků:

řeka, vodní plocha

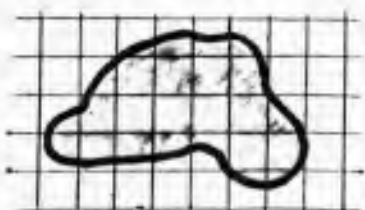
most

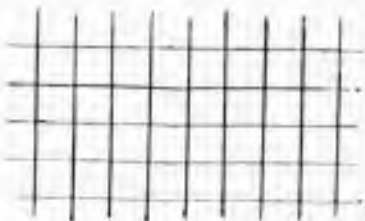
hřeben

les

plán

Vojsko: Každý hráč potřebuje armádu ze špendlíků s hlavičkami téže barvy. Pro plochu 50 x 50 cm a 3 až 6 hráčů doporučuji každému 80 špendlíků. Protože se normální špendlíky s barevnou skleněnou hlavičkou velice obtížně shánějí, můžete si je nahradit špendlíky obyčejnými s navlečenými drobnými korálky (s jakými vyšívají své doplňky „indiáni“ nebo Vegabund). Je možné korálky přikápnout epoxidem (neozkoušeno!).

Začátek hry: Do krajiny vymalované v různých barvách (například plán lze lehce omalovat v rozsahu od světle zelené až po hnědou okolo hřebenů - v souhlase s „nadmořskou výškou“; pozor, ať nezamalujete čtverečky, docházelo by při těsných bojích k dohadům) vytyčte po dohodě hranice území tak, aby plošná výměra na jednoho hráče byla zhruba stejná. Lze přitom využít, tak jako ve skutečnosti, různých krajinných útvarů. Pak si rozlosujte území. Je možno si útvary a místa pojmenovat. Zpestří to boj a navíc usnadní orientaci při jednáních. Nato si každý hráč musí namalovat výhodně svůj velitelský bunkr. a jeho střelecké pole (viz obrázek):

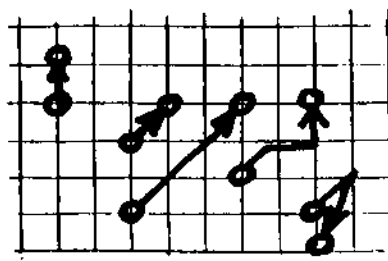

Zadní část, vstup do bunkru, musí být alespoň z jedné polohy ostřelovatelný a dobytelný! Nezapomente na to, až si budete umísťovat své ústředí co nejbliž ke kraji hrací plochy! (Na globusu by tato starost odpadla.) Jednoho vojáka musíte mít trvale a stále v bunkru! Pak si rozmístíte svá vojska. Je nutné, aby tato choulostivá operace proběhla bez dozoru ostatních hráčů, kteří by svá rozmístění upravovali dle vznikající situace. Sami si vyzkoušíte způsob ochrany před nežádoucími pohledy (např. vysokými papírovými zástěnami). Pozor, abyste se přílišnou blízkostí k hranicím nevystavili střelbě soupeře, který bude před vámi na tahu. Vše hotovo? Stojí vojáci přesně v průsečících linek čtverečkované sítě? Je v bunkru velitel? Tak zdvihněte plenty a můžete začít! Hrajete po sobě dokola.

Pohyb vojáků: Ve FANTANU se smí hrát všemi vojáký najednou! (Na tento návyk pozor! Velice jsem vylekal jednoho šachistu, když jsem po několika letech fantanování usedl za šachovnici a vyjel osmi pěšci a nato hned i jinými figurami...) Po normální pláni se voják může pohybovat po 1 až 3 čtverečcích (může i zůstat stát). V libovolném pořadí a směru. Nejrychlejší je tedy přesun úhlopříčkou. Pro ilustraci následuje obrázek:

ilustrační foto : ŠERÉ ZJEVY HRAJÍ FAN - TAN .

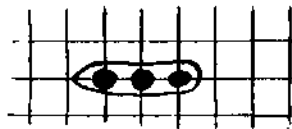

V lese se voják pohybuje nejvýše rychlostí 1 (posun o jeden čtvereček), v řece také. Hřeben smí překročit nejvýše rychlostí 2.

Střelba: V každém tahu lze střílet všemi vojáky, kteří jsou ve výhodné pozici. Je nutno uvést, který střílí. Střelba probíhá pomocí běžné hrací kostky. Padne-li ti číslo sudé (2,4,6), smíš odstranit takového cizího bojovníka, jenž stojí ve vzdálenosti 1 až 3 čtverečky od tvého střelce v okamžiku výstřelu. Padne-li 4, je zastřelen ten cizí voják, který stojí 4 čtverečky od tvého. Obdobně i pro vrh 5,6. Cíl vzdálenější než 6 čtverečků nelze tedy zasáhnout. Střílet můžeš na počátku, během i na konci tahu. Přes hřeben se střílet nesmí! Je však možno stát za hřebenem, vylézt o 1 čtvereček, vystřelit a zase o 1 čtvereček zpět zalézt. Také voják ve vodě nesmí střílet (smíš však být zastřelen)! V lese se smí střílet pouze na vzdálenost 1 čtverečku při sudém vrhu. Do velitelského bunkru se smí vstřelit pouze ze zezadu, osádka bunkru však střílí i vpřed.

Dělo: je prostředek zdrsňující hru. Jedno vojsko smí mít i více děl, doporučuji asi 1 až 3 ks. Dělo se označuje velkým korálkem navlečeným na špendlík pod korálek barevným. Tento bojovník pak nestřílí samostatně, ale poze jako dělo, tzn., že střílí dvěma kostkami. Vybere si případnou oběť ve vzdálenosti součtu obou vrhů. Dělo lze zničit (i s bojovníkem) pouze dělem, zásah obyčejným vojákem zlikviduje pouze obsluhu, dělo zůstane nepoškozené a je ho možno obsadit! Bojovník smí dělo kdykoli opustit a bojovat jako běžný voják. Opuštěný velký korálek doporučuji prozatím, až do obsazení, přibíchnout prázdným špendlíkem. Dělo se smí pohybovat nejvyšší rychlostí 2 čtverečky, i přes hřeben 2 čtverečky, nesmí do vody ani do lesa. Do lesa však smí střílet, stejně tak přes hřeben.

Loď: Další zpestření FANTANU. Není nutné, ale mile zpestří boj. K její realizaci potřebujeme oválný korálek s třemi otvory vzdálenými 5 mm nebo něco podobného dle nákresu:

Loď je obsaditelná jako dělo. Každá armáda má zpočátku svoji loď, počet je vhodno upravit dle velikosti vodních ploch. Loď se pohybuje max. rychlostí 3 čtverečky pouze po vodě a pod mosty, a to jen tehdy, má-li posádku. Smíš se libovolně otáčet, na palubu smíš vzít i děla. Po zásahu od obyčejného vojáka je zlikvidován pouze zasažený voják. Zničit loď dokáže pouze dělo. Je zlikvidován zasažený voják či dělo a potopí se loď. Ostatní zůstávají plavat na hladině (ne děla, ta jdou ke dnu!). Z lodí se dá i sestavit improvizovaný most (ponton), po kterém mohou obyčejní vojáci přejít jako po souši. Dělové čluny jsou také skvostné zbraně. Snažte se jich získat co nejvíce!

... rozptýlili jsme se po rozličných fan-ťanových kasínech. FAN-ŤAN je hra sice jednoduchá, nicméně poutavá. Vyhrává se při ní stejně, nebo skoro stejně, jako prohrává, takže je fér, a proto velmi oblíbená... Hrající Číňané stojí v přízemí kolem stolu, Evropané sedí nad ním na balkoně a posílají sázky dolů ve zvláštním košíku.

Richard Halliburton,
z knihy Tisíc a půl dobrodružství

Diplomacie: je kořením hry. Při každé partii FANTANU je správné mít k dispozici obálky a papíry a předávat si diplomatické návrhy, ujištění, uzavírat dohody. Hru znuďuje ihned zpočátku dohodnutý pakt několika hráčů, který změní boj každý s každým a svět intrik a úkladů v suchou pětiku dvou stran. Je lepší si dohadovat menší věci - obsazení mysu, zapůjčení loď, výpomoc omezeným kontingentem vojska, demarkační linie, neútočení v určitém regionu... Dodržování smluv je osobní věcí každého. Myslím si, že se vyplácí smlouvy plnit.

Cíl hry: je obsazení cizího velitelského bunkru. Kdo ovládá bunker, stává se pánem jeho původních vojsk (je-li již dost zabitých a uklizených hráčů, je možno i vyměnit špedlíky za své). Bojuje se až do konečného vítězství...

Pozor: bitva je velice zdoluhavá! Jeden tah - posunutí až 80 špedlíků - trvá část několik minut, zejména se střelbou. Tzn. že opět můžeš přijít na tah až za 15 minut. Po celý den se mohou protáhnout tyto FANTANOVÉ orgie. Doporučuji se obklopit hudbou, nástroji, jídlem, zimou za oknem, kamarády a kamarádkami. Pak hra baví.

P.S.: FANTAN potřebuje jistě ještě úpravy a zrychlení. Máme v plánu vyzkoušet silnice či brody pro rychlejší přesuny, domy, pro krytí v těsných bojích apod. Při nejbližší hře chceme upravit pravidla pro střelbu z děla - každým výstřelem by byl zlikvidován bojovník ležící ve čtverečku kolem místa dostřelu, tedy až 9 bojovníků. Tyto i další úpravy je nutno zavést na pevno až po několika zkušebních partiích.

Ať se vám dobře hraje!

Trhač

FAN TAN FAN TAN FAN TAN FAN TAN FAN TAN FAN TAN FAN TAN FAN TAN

**Redakce se zúčastnila
/bekužel pouze divácky/
oficiálního mistrovství
ČSSR v rýžování zlata
poblíže Leuovic pod
Blaníkem na Vlašinsku.
Stalo se dne 6.6. 1987 .
/ Namísto narýžovaných
valeounu přinášíme alespoň
ilustrační foto ... /**

Dárek

Bylo mi onehdy smutno. I chtěl jsem si koupit sáček naděje. Dal jsem do peněženky něco peněz a vyšel do ulic šedivého města. Po hodině bloumání a dumání, kde asi prodávají naději, jsem pojednou pozoroval firemní nápis JARO.

"Tady!" blesklo mi hlavou a vešel jsem dovnitř. Pozdravil jsem a zeptal se, zač prodávají naději. Mladé prodavačky se rozesmály, jen jedna, už trochu starší paní zvažněla a pokynem ruky mne zvala k sobě.

"Pane," řekla, "zkuste to v obchodě PODZIM, je to za hlavním náměstím." Poděkoval jsem a vyrazil k hlavnímu náměstí.

V obchodě PODZIM se mi už nesmáli. Ale také neměli. Prý snad v Tuzexu.

Před Tuzexem korzovali vexláci a zmalované a nafintěné ženské. Necítil jsem ve vzduchu žádnou šanci. Prodavač za pultem se naučeně usmál:

"Nemáme, pane, ale jednomu známému ji předeepsal obvodní lékař, zkuste to tam."

Poděkoval jsem a hned jel přes město nacpanou tramvají k velké šedé budově polikliniky. Ve třetím patře jsem našel svého obvodního lékaře. Vyslechl mne a pak zahromoval:

"To není jen tak, mládenče!" a začal listovat v mé zdravotní kartě. "Dvakrát zlomená noha, zánět středního ucha, šelesty na srdci, jo a taky žloutenka? ... Hmm...," brumlal si lékař jen tak pro sebe.

"Ne, to nepůjde, nemohu vám předepsat naději, ani tabletku. Je příliš drahá a vy ...," spustil nahlas ke mně, "vy ji vlastně ani nepotřebujete ...". Jakoby omluvně se trochu začervenal. Ale to už jsem skoro ani neviděl. Pozdravil jsem a vyšel ven z ordinace. Sešel jsem po schodišti před velký šedý dům, po obloze se rozléval temný kouř z nedaleké fabriky.

A tam jsem potkal tebe, vílu jako z pohádky. Vlastně jsem do tebe neopatrně vrazil, když jsem koukal na těžký černý dým, co se valil nad střechami. Energicky ses nadechla, ale pak ti snad přišlo líto svých smutných očí, vzalas mne za ruku a začali jsme si povídat. Už si nepamatuji, co jsme si vyprávěli, než jsme došli až tam na zelené louky za městem a za řekou. Tam jsme si sedli do trávy a koukali, jak kvetou kytky a poslouchali bzučení včel. Pak jsi jen řekla:

"Ahoj!" zatímco já jsem jen zamyšleně odpověděl a seděl dál jako přibitý.

Teď zase denně chodím po šedivých ulicích tohoto města a koukám kolem sebe a hledám "vílu", která mi dala nejkrásnější dárek - plnou mošnu naděje.

Z REDAKCE

V redakci dochází ke změně. Tak, a je to venku !!!
 Ironií však ustává, že ani sami páni redaktoři neví, o jaké změny se jedná a hlavně jaký bude jejich důsledek !!
 Veškeru jedneznačně jasně ustává to, že Herald přestává být čtvrtletník, že příště již vyjde jako "puletník" či nějaký občasník. S tím "příště" je však spojene mnohe etazníku ...
 Tež, věříme že "perestrojka" naší redakce proběhne zdárně. Taktéž věříme, že těchto pár řádek vzbudí mezi našimi věrnými čtenáři /jsou-li ještě jací ?! / nějaký ten ohlas a asi hodně drbu

Vaše redakce

**na cesty
se sporožirem**

a nikdy jinak.....

Redakce TH dovoluje si popřátí svým
 čtenářům příjemné prožití letního
 V O L N A !!!

/Ať již se jedná o prázdniny, dovolenou, neplacené volno či "hozená ščka" !!! /

A kolektivně si popřejme, ať v horkých letních měsících nevázne zásebování p i v o u .

Vážené čtenářstvo,
přestože poslední stranou není stránka s jednotlivými příspěvky tohoto
čísla, určenými k obedování, přesto je žádoucí aby Váš názer nám
nezůstal utajen. Proto se dle své chuti, možnosti i nálady libovolně
rezeptejte o úrovni tohoto čísla. Místa na to máte dostatek

Linka:

Datum převzetí: PROSÍM vyplnit !

Lidka

Žanetka + Ivan

Liška & spol. E. 10/77

Vagabund

grupa kol T.O. Stříbrná lvi v Polské

maestro Cimburá

Dík

Davy

Takže číslo má připadu lepší, hlavně pokud je od Davy a alkoholovi je podle mě
méně zajímavé, a hlavně, když je o tom "číslo" ("číslo se plný plný" ad.), jen
ten "číslo" je o hraně, což je velmi zajímavé. Učiním se k tomu, abychom mohli
jehoucí ± 23 ad; když je o jakém "čísle", je velmi zajímavé, jak to bylo
rozděleno? (co je spíše "číslo" od "číslo", kterému jsem to slibla v "číslo")

Dávno měnila číslo pro nejlepší "číslo" v "číslo" hraně, jak to
má být, aby "to bylo hraně" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"
zobrazuje "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"
(a "číslo" a "číslo") jak to "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"

A když je to hodně, má pro mě "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"
a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"

P.S. Tohle číslo je velmi zajímavé, jak to "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"

Mám pocit, že Biličková "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"
jedny z nejlepších "číslo", které "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"
a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"
a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo" a "číslo"

angličt. si pš kura jdem kump - jsem lid. sota de
často plati i pro jiné psudele.

Děky za povídka i sloh, bylo to case konci ~~střed~~
zelenou něč jiného a dobřo.

Vyrobena